

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2620200443
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2620200443.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členov senátu JUDr. Ľubice Spálovej a JUDr. Petra Dumana v spore žalobcu: L. J., narodený XX. W. XXXX, trvalý pobyt E. F. XX/X, S., zastúpeného: Sidor a partneri, s.r.o., Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanej: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o 400,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Senica z 8. júla 2020 č.k. 6Csp/10/2020-70, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 400,- eur a priznal mu náhradu trov konania v rozsahu 100% a o výške tejto náhrady mal rozhodnúť súd samostatným uznesením. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 3 ods. 5 ZoOS (zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisoch). Vecne zdôvodnil, že rozsudkom Okresného súdu Senica zo dňa 12. septembra 2018 č.k. 7Csp/55/2017-89 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 8. októbra 2019 č.k. 11Co/4/2019-124 (právoplatný 30. decembra 2019) bola uložená povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.222,94 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 5. augusta 2018 do zaplatenia. Podľa odôvodnenia uvedeného súdneho rozhodnutia žalobca ako spotrebiteľ uzavrel dňa 19. septembra 2012 so žalovanou ako veriteľom zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej mal byť žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1.200,- eur, no v skutočnosti bola žalobcovi vyplatená len suma 1.027,21 eur, pretože súčasťou zmluvy bola aj dohoda o poskytnutí služby, za ktorú si žalovaná uplatnila odplatu vo výške 172,79 eur, ktorú si započítala do výšky poskytnutého úveru. Zo zmluvy vyplynulo, že RPMN za úver (68,21%), resp. revolving (60,48%) je nižšia než úroková sadzba úveru (70%), resp. revolvingu (76,20%), hoci hodnota RPMN za úver nemôže byť nižšia ako hodnota úrokovej sadzby úveru (môže byť minimálne rovnaká). Údaj o ročnej úrokovej sadzbe úveru a údaj o RPMN je z hľadiska informovanosti spotrebiteľa o nákladoch úveru, nevyhnutné považovať za základné údaje zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nesprávnosť niektorého z uvedených dvoch údajov bola vyhodnotená ako jeho absencia, ktorú ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Z dôvodu, že žalobca zaplatil žalovanej celkovú sumu 2.250,15 eur, pričom mal žalovanej zaplatiť len sumu 1.027,21 eur (považujúc úver za bezúročný a bez poplatkov), žalovaná bola zaviazaná súdnym rozhodnutím vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške rozdielu (1.222,94 eur). Dohodu o poskytnutí služby, predmetom ktorej bol záväzok žalovanej

poskytnúť žalobcovi na jeho žiadosť odklad splátok a záväzok žalobcu zaplatiť za poskytnutie tejto služby odplatu 172,79 eur, súd prvej inštancie označil za neplatnú pre jej rozpor s dobrými mravmi. Konštatoval ďalej, že spotrebiteľovi vzniká právo na primerané finančné zadosťučinenie v prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej ZoOS a osobitnými predpismi, medzi ktoré patrí aj ZoSÚ a Občiansky zákonník (zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov). Súd prvej inštancie mal za preukázané, že zo strany žalovanej došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré si žalobca úspešne uplatnil na súde a ktoré porušenie spôsobilo finančnú ujmu spotrebiteľovi vo výške 1.222,94 eur (podľa aktuálneho znenia ZoOS primerané finančné zadosťučinenie sa poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa bolo spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu). Za účelom napravenia nepriaznivého stavu sa žalobca musel obrátiť na súd, ktorý kvalifikoval úver ako bezúročný a bez poplatkov a dohodu o poskytnutí služby, ako súčasť úverovej zmluvy, neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi, s uložením povinnosti žalovanej vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Hoci kritériá výšky primeraného finančného zadosťučinenia nie sú výslovne stanovené, zadosťučinenie má plniť funkciu satisfakčnú, ale aj sankčnú, aby postačujúco odradilo dodávateľa od nekalého konania proti spotrebiteľovi. Je potrebné ho chápať aj ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s ekonomicky i právne silnejším dodávateľom, a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, keďže je predpoklad, že poskytovateľ úveru sa voči ďalším spotrebiteľom uvedeného konania nedopustí, resp. sa ho nedopustí v takej intenzite. Súd prvej inštancie pri posudzovaní výšky finančného zadosťučinenia prihliadal najmä na výšku získaného bezdôvodného obohatenia žalovanou, výšku úveru, morálnu a majetkovú ujmu žalobcu. Uplatnené finančné zadosťučinenie 400,- eur predstavuje približne tretinu sumy bezdôvodného obohatenia, ktorú súd prvej inštancie považoval za primeranú a dostatočnú náhradu za traumu, ktorú spotrebiteľ pociťoval v dôsledku porušenia noriem spotrebiteľského práva, ktoré spôsobili, že žil v pochybnostiach čo bude ďalej, ak by mal predmetnú zmluvu, ktorá je bez úrokov a bez poplatkov, plniť. Žalobca bol tak nedôvodne vystavený stavu psychickej a finančnej neistoty, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Ide preto o určité „bolestné“ za to, čo si musel vytrpieť a súčasne o sankciu postihujúcu žalovanú, ktorá konala v rozpore s dobrými mravmi. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov). Žalobca bol v konaní úspešný, preto mu bola priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania mal rozhodnúť súd samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia.

2. Proti tomuto uzneseniu podala včas odvolanie žalovaná, navrhujúc jeho zmenu zamietnutím žaloby a priznaním náhrady trov konania. Rozhodnutie odôvodnila ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP. Namietala nesprávnosť skutkových záverov a nesprávnosť právneho posúdenia veci. Odôvodnenie súdu prvej inštancie o primeranosti priznanej sumy finančného zadosťučinenia nemá oporu v žiadnom dôkaze a z rozsudku nevyplýva, na základe čoho bol produkovaný záver súdu. Zo strany žalobcu nebolo tvrdené ani preukázané, že došlo na jeho strane k takým okolnostiam, ktoré vyžadujú priznanie zadosťučinenia. Primerané finančné zadosťučinenie znamená odčinenie nemajetkovej ujmy, teda viaže sa na osobu, ktorá ujmu utrpela. Existencia ujmy ako predpoklad priznania jej vyrovnania v podobe zadosťučinenia síce nemusí byť exaktne preukazovaná, avšak v rámci racionálnych záverov musí byť zdôvodnená konkrétnymi okolnosťami ako daná. Právna úprava uľahčuje postavenie spotrebiteľa len v tom, že nie je povinný dokazovať rozsah ujmy a príčinnú súvislosť. Neznamená však, že nárok vznikne za každých okolností, aj keď ujma nevznikla. Pre úspešné uplatnenie nemajetkovej ujmy je nevyhnutné, aby bola existencia tvrdená a skutočná. Samotný záver, že žalovaná porušila práva spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia to nie je dostatočné. V opačnom prípade je zadosťučinenie jediným prípadom v rámci právneho poriadku, ktorý nie je satisfakciou. V iných prípadoch právna úprava existenciu ujmy a istý spôsob jej preukázania vyžaduje, ustanovenie § 3 ods. 5 ZoOS sa nejaví byť žiadnou výnimkou.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Je prirodzené, že spotrebiteľ ako slabšia strana, ktorá podá žalobu proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu, je vystavená napätiu počas súdneho konania, ktoré má neistý výsledok. Žalobca žil v stave finančnej neistoty, pretože išlo o peniaze ktoré zaplatil ako odplatu za úver, hoci sa domnieval, že tieto žalovanej nepatria. V žalobe poukázal žalobca na diskomfort, ktorý pociťoval počas súdneho konania, keďže vopred nemohol predpokladať výsledok súdneho sporu, ale aj pred začatím súdneho konania, kedy platil splátky na úver, ktoré žalovanej nepatrili. Znižoval tak svoj majetok, aby splnil vynútené povinnosti zo zmluvy a nevystavil sa ďalším sankciám a poplatkom. Tento diskomfort

je prítomný bez potreby jeho dokazovania konkrétnym dôkazom (ťažko si predstaviť preukázanie skutočnosti neistoty a napätia fyzickej osoby). Žalovaná účinne nepoprela tieto skutkové tvrdenia v konaní pred súdom prvej inštancie, nebolo tak potrebné navrhovať výsluch žalobcu. Diskomfort, ktorý znášal žalobca pred súdnym konaním počas splácania splátok, ktoré vysoko prevyšovali obvyklú mieru, čo preukazuje samotné rozhodnutie sp. zn. 7Csp/55/2017 v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu. Vyplýva z neho, že žalobca preplatil úver najmenej o sumy 1.222,94 eur, teda viac ako mu bolo poskytnuté. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol ďalšie zohľadnené kritériá, a to výšku získaného bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo vyššie ako poskytnutý úver. Žalobca iba na odplatu zaplatil sto percent toho čo si požičal, čo je výrazne za hranicou primeranosti. Ak by žalovaná neporušila právne predpisy a uviedla zmluvu do súladu so zákonom, odplata by nebola taká vysoká. Prihliadané bolo aj na výšku úveru, v zmluve uvedená ako suma 1.200,- eur, reálne vyplatená len vo výške 1.027,21 eur. Súd prvej inštancie ďalej zohľadnil morálnu a majetkovú ujmu, spôsobenú práve v rozsahu výšky bezdôvodného obohatenia. Bez právoplatných súdnych rozhodnutí by žalovaná predmetnú sumu nevydala a majetková škoda by uplynutím času mala trvalý charakter. Vznik a existencia akejkoľvek ujmy pritom nie je predpokladom vzniku nároku podľa § 3 ods. 5 ZoOS. Ak táto ujma vznikne, uvedená okolnosť iba znásobuje závažnosť konania žalovanej strany a musí sa odzrkadliť vo výške primeraného finančného zadosťučinenia. Ak ujma neexistuje, nemá to vplyv na existenciu nároku. Zákonodarca od 10. júna 2013 upustil od podmienky, že porušenie je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. Ak teda právna úprava do uvedenej doby vyžadovala iba spôsobilosť privodiť ujmu, nie vznik ujmy samotnej, po legislatívnej zmene o to viac nemožno žiadať od spotrebiteľa, aby takúto ujmu dokazoval. Postačujúce je preukázanie porušenia práva alebo povinnosti. Predmetom tohto konania nie je osobnosť človeka a jeho nemajetkové práva (česť, vážnosť, dôstojnosť), ale ochrana práv spotrebiteľa, teda fyzickej osoby z hľadiska postavenia (statusu) v zmluvnom vzťahu.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

5. Podľa § 3 ods. 5 veta prvá a tretia ZoOS proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

6. V posudzovanej veci súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, na základe správnych skutkových záverov a následného právneho posúdenia veci.

7. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie ZoOS vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukázanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ďalej len „NS SR“ sp. zn. 6Cdo/127/2017).

8. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca ako spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie svojich práv, keďže právoplatným súdnym rozhodnutím bol žalobcovi ako spotrebiteľovi priznaný konkrétny nárok z bezdôvodného obohatenia voči žalovanej ako poskytovateľovi úveru vo výške 1.222,94 eur s príslušenstvom, konštatujúc bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v dôsledku absencie obligatórnej obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj poskytnutie nižšej sumy úveru, ako bola dohodnutá a neplatnosť dohody o poskytnutí služby ako súčasť zmluvy, pre rozpor s dobrými mravmi. Jediný predpoklad, ktorý zákon pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyžaduje bol preto splnený. Bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi porušením povinností veriteľom a úspešným uplatnením práva spotrebiteľa na súde. Splnenie žiadnych ďalších podmienok nebolo potrebné.

9. Rozsah finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie posúdil s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu, výšku bezdôvodného obohatenia, výšku úveru, kvantifikujúc uplatňovanú sumu tretinou sumy bezdôvodného obohatenia, adekvátnou nutnosťou spotrebiteľa domáhať sa v samostatnom konaní ochrany svojich práv, ako slabšia strana sporu, až do právoplatného skončenia konania, dokedy bol žalobca vystavený nepriaznivému stavu riešiť uvedenú ochranu (zmluva so žalovanou bola uzatvorená 19. septembra 2012, pričom konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi ako spotrebiteľovi bolo právoplatne skončené 30. decembra 2019). Neuvedenie obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ich charakter a výška bezdôvodného obohatenia, prevyšujúca výšku poskytnutého úveru, predstavovali individuálne okolnosti tohto prípadu, vo vzťahu ku ktorým bolo priznané finančné zadosťučinenie primerané a adekvátne.

10. Odôvodnenie výšky priznaného finančného zadosťučinenia v napadnutom rozhodnutí vychádzalo z výsledkov vykonaného dokazovania, predovšetkým z právoplatného rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 12. septembra 2018 č.k. 7Csp/55/2017-89 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/4/2019-124 zo dňa 8. októbra 2019. Vyhodnotenie dokazovania v uvedenom smere je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie (odsek 6. a odsek 9.). Odvolacia námietka žalovanej nebola preto opodstatnená.

11. Neobstála ani odvolacia argumentácia žalovanej, že samotný záver o úspešnom uplatnení porušenia práva spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy, nie je záverom o skutočnej existencii ujmy z hľadiska nároku na priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 ZoOS. Jediným predpokladom, ktorý zákon vyžaduje je, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva, pretože účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľskej zmluve, nie zaťažovať spotrebiteľa dôkazným bremenom preukazovať skutočnú existenciu ujmy pre priznanie finančného zadosťučinenia, pričom preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy je tu spravidla nereálne (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017). Zo strany žalobcu bolo tvrdené a aj preukázané naplnenie zákonom stanovených podmienok pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 ZoOS.

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

13. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov konania. Súd prvej inštancie dôvodne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého žalobcovi, ktorý bol v spore v plnom rozsahu úspešný, príslúchala náhrada trov konania v rozsahu 100%, voči žalovanej v spore neúspešnej. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

14. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol aj v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, voči žalovanej v odvolacom konaní neúspešnej. Odvolací súd rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

15. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.